

Tìm Người Mẹ Đẻ

Xuân Dung

Câu chuyện bắt đầu từ Lầu Năm Góc hay còn được gọi là Ngũ Giác Đài, trụ sở Bộ Quốc phòng Mỹ. Vào một ngày bình thường như bao ngày bình thường khác của năm 2005, khi bình minh còn chưa thức giấc, Đại tá không quân Bruce Hollywood bất ngờ bị gục ngã bởi một cơn đau tim và anh nghĩ: “*Chết là thế này đây*”. Sống gần nửa đời người, từng trải qua bao sóng gió cuộc đời, sự rèn giũa khắt khe trong quân đội, nhưng Đại tá Bruce chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc anh phải đối diện với cái chết một cách bất ngờ như thế này. Nằm trên xe cứu thương, Bruce nghĩ nếu đây là những giây phút cuối cùng anh còn được thờ, thì sẽ có 2 việc trên đời khiến anh cảm thấy hối hận nhất. Hai việc đó chính là: Anh không thể giúp con trai mình vào đại học và tìm lại người mẹ đẻ của mình tại một đất nước cách anh nửa vòng Trái đất, Nhật Bản.

Chỉ khi đối diện với sự ra đi, người ta mới hiểu điều mình nuôi tiếc. (Ảnh dẫn qua Pinterest)

Chỉ khi đối diện với sự ra đi, người ta mới hiểu điều mình nuôi tiếc. (Ảnh dẫn qua Pinterest)

“Tôi vẫn biết mình là con nuôi, vì tôi mang trên mình đặc điểm của người châu Á, mặc dù bố tôi là người Ireland và mẹ tôi là người Na-uy”, Đại tá Bruce tâm sự về hoàn cảnh của mình. Và bố mẹ thường nói với tôi rằng: “*Chúng ta đã đặc biệt chọn con. Vì vậy, con thậm chí còn là người đặc biệt hơn những người khác*”.

Có lẽ, cũng bởi cuộc sống đủ đầy và hạnh phúc trong gia đình của bố mẹ nuôi, từ nhỏ đến lớn Bruce chưa một lần cảm thấy thiếu thốn hay thiệt thòi; và anh cũng không có ý định sẽ tìm lại người mẹ đẻ của mình dù từng được bố mẹ nuôi gợi ý. Tuy nhiên, chỉ đến khi đối diện với thời khắc quan trọng, người ta mới hiểu có những điều ẩn giấu sâu thẳm trong tâm trí mà bình thường họ vẫn không biết.

Đại tá Bruce Hollywood

Ngay sau khi phục hồi từ cơn đột quỵ, Đại tá bắt đầu thực hiện kế hoạch đi tìm lại người mẹ ruột của mình. Đầu tiên, Bruce muốn gửi tới bà một lá thư bí mật, anh muốn mẹ mình có một sự chuẩn bị, nhớ chăng bà không muốn tất cả mọi người biết về sự tồn tại của anh. Trong lá thư gửi mẹ của Đại tá Bruce có đoạn viết:

“*Cuộc sống của con rất tốt đẹp. Con là một Đại tá của Không lực Hoa Kỳ. Con có những đứa con xinh đẹp. Cuộc sống của con thật sự rất tốt*”.

Gửi đến Đại sứ quán của Nhật Bản tại Mỹ và Đại sứ quán Mỹ tại Tokyo những thông tin mà mình biết về người mẹ đẻ tại Nhật, nhưng Bruce nhận lại được tin nói rằng, tài liệu anh gửi không đủ để họ mở một cuộc tìm kiếm. Bruce nhờ đến một thám tử tư có tiếng, nhưng anh ấy cũng không giúp gì được Bruce. Vậy nên, Bruce cảm thấy thất vọng vô cùng và muốn bỏ cuộc. “*Tôi đã cố. Tôi thử mọi cách khả thi, nhưng thật không may mắn*”, Bruce tâm sự.

“*Cuộc sống của con thật sự tốt đẹp*”. (Ảnh: Pinterest)

Vài tháng sau, khi dừng chân ở sân bay quốc tế Dulles trên đường tới một hội nghị quân sự tại Đức, trong lúc ngồi đợi làm giấy tờ, Bruce ngồi cạnh một người đàn ông có tên là Harry Harris, đô đốc chỉ huy hạm đội Thái

Bình Dương hiện đang được đề cử làm đại sứ tại Hàn Quốc.

Vốn tính dễ gần đại tá Bruce kể cho đô đốc Harry nghe về cơn đau tim và khao khát mong tìm lại người mẹ ruột tại Nhật Bản của mình. Và ngạc nhiên thay, Harry đáp lại câu chuyện của Bruce bằng một câu nói bất ngờ: “*Bruce à, tôi có thể giúp anh*”.

Bruce cảm ơn tấm lòng của người bạn tốt, nhưng anh nghĩ rằng Harry chẳng thể nào giúp được mình, nên anh không quên nói vì sao anh đã bỏ cuộc:

- *Anh biết không, anh là một đō đốc thật đấy, nhưng anh sẽ không thể giúp được tôi việc này đâu. Tôi đã tới Đại sứ quán, tôi từng cố gắng, nhưng kết quả là vô vọng.*

Nhưng Harry chỉ nhìn Bruce và trả lời giọng nói nghiêm nghị:

- Bruce à, tôi nói thật đấy, tôi có thể giúp anh việc này.

10 ngày sau, khi đang ngồi trên chiếc ghế quen thuộc trong Lầu Năm Góc, chiếc điện thoại bàn của Đại tá Bruce reo lên. Đại sứ quán Nhật Bản gọi đến:

- Đại tá Hollywood, chúng tôi rất vui mừng thông báo cho ông biết là chúng tôi đã tìm thấy mẹ của ông, bà Nobue Ouchi.
- Ôi Chúa ơi, kỳ diệu thật! Anh phải giúp tôi viết lá thư này. Và tôi muốn nó phải được viết thật chính xác, tôi muốn nó thật tình cảm. Anh cần phải giúp tôi, Bruce xúc động nói vội vàng, nhưng vẫn không quên được giọng điệu ra lệnh quân sĩ của một đại tá.
- Không cần viết thư. Bà ấy sẽ nói chuyện với anh qua số điện thoại này trong 10 phút nữa, nhưng bà ấy không nói được tiếng Anh. Chúc may mắn!

Sau một vài cuộc gọi khẩn cấp, Bruce cuối cùng tìm được người giúp anh phiên dịch. Ngay sau đó, chiếc điện thoại trên bàn làm việc của Bruce lại reo. Đó là mẹ anh, bà ấy đang khóc. Quá ngạc nhiên, Bruce nói với người phiên dịch:

- Nói với mẹ tôi rằng, tôi đã hạnh phúc biết bao và rất biết ơn bà.

Rồi anh nghe thấy điện thoại đáp lời:

- Xin lỗi, mẹ không nói được tiếng Anh.

Những phút tiếp sau, Bruce chỉ nghe người phiên dịch và mẹ anh nói với nhau bằng loại ngôn ngữ anh không thể hiểu. Anh cứ khóc và sốt ruột tới nỗi quát lên với người phiên dịch:

- Dừng lại, dừng lại. Hãy nói cho tôi biết điều gì đang xảy ra thế?
- Mai là sinh nhật lần thứ 65 của mẹ anh, và món quà sinh nhật mà bà ấy mơ ước suốt cả cuộc đời là anh trở về với bà ấy.

Người phiên dịch nói thêm:

- Mẹ anh không lấy chồng, vì trong trái tim bà ấy chỉ có duy nhất một người, đó là anh, bà biết rằng, anh sẽ quay về

Và sau cùng, người phiên dịch còn nói thêm với Bruce rằng, mẹ anh đã đặt tên nhà hàng của bà bên Nhật là B-R-U-C-E.

Bruce được mẹ nuôi kể lại rằng, bà ấy đã ghé thăm người mẹ ruột của anh lần cuối cùng trước khi rời Nhật Bản về Mỹ. Mẹ nuôi anh đã đưa cho bà Nobue một bức hình và nói rằng, tôi sẽ đặt tên thằng bé là Bruce và mang đến cho nó một cuộc sống tốt đẹp. Bà Nobue nói với người phiên dịch rằng, bà muốn đến thăm con trai mình. Bruce ngay lập tức nói:

- Không! Đây là mẹ tôi, tôi phải tới thăm bà.

10 ngày sau, Bruce đã có mặt tại Shizuoka, cách Tokyo 2 giờ tàu chạy. Đó là nơi mẹ anh đã tắt bật với cửa hàng mang tên anh trong suốt mấy chục năm qua. Bà Nobue kể cho Bruce nghe về câu chuyện tình yêu bất đồng ngôn ngữ của giữa bố anh và bà, về quãng đời của anh khi anh còn trong bụng mẹ. Người lính Mỹ là cha của anh đã chuẩn bị giấy tờ kết hôn với bà, nhưng ông bị triệu tập về nước trước khi thủ tục đăng ký kết hôn của họ hoàn tất. Ông ấy đã hứa rằng sẽ gọi liên điện thoại cho bà ngay khi về đến Mỹ. Nhưng ông ấy đã không gọi, cho đến vài tháng sau ông gọi thì bà không muốn bốc máy. Bà Nobue buồn bã và thất vọng, bà cho rằng ông là một gã đàn ông không tin cậy được. Và bà hối hận vì những sai lầm ngu ngốc, sự non nớt ngây thơ của một cô gái đôi mươi khi chưa từng trải. Bà lặng lẽ chấp nhận nuôi đứa con đang dần lớn lên trong bụng mình. Cha của bà Nobue là một người dân chài hàng ngày đi đánh cá, đã cố gắng an ủi và khuyên răn bà rất nhiều. Nhưng bà Nobue biết sai lầm của bà sẽ không thể nào được tha thứ bởi đạo lý của người Nhật, và đứa con trong bụng bà sẽ khó có được một cuộc sống hạnh phúc nơi đây. Đó là lỗi của bà, con bà không có lỗi gì mà phải chịu. Bà quyết định trao Bruce cho Edward và Eleanor Hollywood, vợ chồng người Mỹ làm

việc trong không lực Hoa Kỳ đang đóng quân ở Nhật Bản, họ sẽ có thể cho con bà một tương lai tốt đẹp.

Đại tá Bruce gặp lại mẹ ruột của mình tại Nhật Bản. (Ảnh Washington Post)

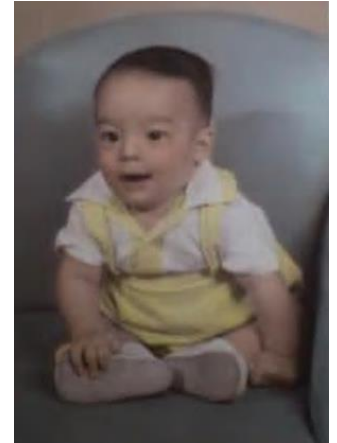
Vì quá nhớ mong cậu con trai sau mấy chục năm xa cách, bà Nobue dường như không muốn để con trai rời xa khỏi tầm mắt của mình. Buổi sáng Bruce chạy tập thể dục nhưng không báo cho bà biết khiến bà cuống cuống lo lắng đi tìm. 5h sáng hôm sau, Bruce đã thấy mẹ đang mặc bộ đồ tập dượt mình trước cửa. Và Bruce đáp: “Vâng vậy thì con đi dạo với mẹ”. Nhưng bà Nobue nói: “Không, con chạy đi”. Và bà Nobue đạp xe theo sau Bruce. Và đó trở thành thói quen mỗi sáng của mẹ con bà Nobue và Bruce.

Hình ảnh của Đại tá Bruce lúc còn nhỏ. (Ảnh Washington Post)

Sau lần gặp gỡ mẹ đầu tiên, Bruce thường xuyên ghé thăm Nhật Bản hơn, và anh cũng đã đưa mẹ tới Washington. Bà Nobue bắt đầu học tiếng Anh, còn

Bruce học tiếng Nhật. Năm 2009, 3 năm sau cuộc đoàn viên, bà Nobue mất trong một cơn đau tim.

Cuộc đời người con gái nước Nhật dường như chẳng có gì quan trọng ngoài cuộc tình chớp nhoáng với người chồng không nói cùng ngôn ngữ và cuộc hội ngộ cũng chớp nhoáng không kém với đứa con bà mang nặng đẻ đau nhưng lại không được nuôi dưỡng. Đúng là chỉ một phút giây đại khờ của tuổi thanh xuân đã đẩy cuộc sống của bà đi quá xa so với quỹ đạo của nó. Nhưng đến cuối đời sự chờ đợi và đau khổ mà bà đã trải qua đã được bù đắp lại.

Hạnh phúc đôi khi thật sự cần phải được đánh đổi bằng rất nhiều khổ đau. Có lẽ, cũng bởi tình yêu thiêng liêng mà người mẹ dành cho con của bà đã thấu đến tới Trời xanh, nên bà đã được một cơ hội, một hạnh phúc nhỏ nhoi sau bao năm chịu đựng.

Dù sao, câu chuyện tìm mẹ cách nửa vòng Trái đất của ngài Đại tá Không quân Bruce cũng thật ly kỳ như anh đã thổ lộ:

- Tôi muốn nói với bạn một điều, nếu tôi không phải là người trong cuộc có lẽ tôi không tin nổi câu chuyện này.

Xuân Dung